

[Christmas Møller.]

mandsbankgælden. Jeg er af den modsatte Mening, jeg er af den Opfattelse, at det er nødvendigt at skaffe Dækning. Men da melder altsaa det principielle Spørgsmaal sig: Hvad skal Overskuddet bruges til? Skal det, saaledes som man fra visse Sider har hævdet, bruges til ekstraordinær Afbetaling paa Statsgælden, eller skal man først og fremmest tilstræbe en Skattelettelse? Der vil vi fra konservativ Side være af den Anskuelse, at i daarlige Tider — og Tiderne nu maa stadig kaldes daarlige — skal man ikke afbetale ekstraordinært paa Statsgælden, nej, i dem skal man bruge Pengene til at lette Skatterne og særlig lette de Skatter, som er mest tyngende og byrdefulde. Trontalens Ord om, hvilke Skatter der skal lattes, er jo vage og ikke meget sigende. Vi for vort Vedkommende skal da sige, at vi vil være af den Opfattelse, at i den kommende Tid bør hele vort Skattesystem tages op til en samlet Overvejelse og Behandling. Dette gælder ikke blot Statsskatterne, men ogsaa de kommunale Skatter. For Statens Vedkommende er det efter vor Opfattelse stadig de direkte Skatter, som trænger til Lettelse, og vi mener ikke, at man kan standse ved den Formueskattelettelse, som man naaede i forrige Rigsdagsamling. Ved Siden af, at denne yderligere Skattelettelse gerne skulde naas for Formueskattens Vedkommende, peger vi paa, at det er den kommunale Skat i Amt og Kommune, Indkomstskatten i Byerne og den faste Ejendomsskat paa Landet, som tynger haardest. I Overensstemmelse med, hvad vi Gang paa Gang er gaaet ind for — jeg minder om Pipers Forslag i sin Tid — angaaende den amtskommunale Beskatning, vil vi ogsaa i denne Rigsdagssamling stræbe hen imod at faa de faste Ejendomsskatter ned.

Jeg har for mit eget Vedkommende givet Udtryk for, at det, man principielt skulde stræbe hen imod, var, at den faste Ejendomsbeskatning ikke blot til Amtet, men ogsaa til Kommunen kom ned paa Før-Krigsniveauet med Tillæg svarende til Landbrugets Eksportpristal; vort principielle Synspunkt angaaende de faste Ejendomsskatter er dette, at man lige saa lidt maa kapital-forære ved Lettelse af dem, som man — hvad man efter vor Opfattelse

har gjort nu — maa konfiskere Formuer ved at forøge Skatten, og vi peger paa, om det ikke, naar man ser paa hele vort samlede Skattesystem, var muligt ved at lægge Dele af Medicinaludgifterne fra Kommunerne, fra Amtet, fra Byerne over til Staten at faa de faste Ejendomsskatter paa Landet lettet og Skatten i Byerne lettet. Hvad angaar de Udgifter, der da vilde blive for Statens Vedkommende, er vi af den Opfattelse, at det, Staten da til Gengæld skulde have af Indtægter, skulde skaffes til Veje ad de indirekte Skatters Vej.

Om Ændringen i den faste Ejendomsbeskatning anvender Trontalen det Udtryk, at man vil tilstræbe en fast Maksimalpromille for Amternes Skattepaaligning. Hvad der menes med dette Udtryk, er jeg ikke ganske klar over. Ifølge Loven om Indførelse af Grundskyld til Kommunen af 31. Marts 1926 har vi for Amtskommunerne en fast Sats; Meningen maa vel altsaa være den, at man vil tilstræbe en ny lavere fast Maksimalpromille, og hvis Meningen er denne, kan vi for vort Vedkommende sige, at dette er vi enige i, og vi peger paa, hvordan man fra Venstres Side nu maa lave det Lovgivningsarbejde, som man gik ind for ved Loven af 31. Marts 1926, om igen efter 2 Aars Forløb.

Men Spørgsmaalet om Samfundets Økonomi er naturligvis det vigtigste, og naar det i Trontalen hedder, at der er Tegn paa øget Sundhed og Styrke i det danske Samfund, tror jeg, at dette er rigtigt, og jeg tror, man har Lov til at sige, at Begivenhederne omkring Privatbanken i Virkeligheden er et stærkt Vidnesbyrd herom. Der er Grund til fra Rigsdagens Side at fremhæve det glimrende Arbejde, Erhvervslivets egne Mænd gjorde for at genrejse Banken, et Arbejde, det danske Samfund kun kan være taknemmeligt for. Naar det nu angaaende Privatbanken er fremhævet, hvorledes Statsministeren og hans Kolleger stod fast, hvorimod man fra anden Side var mere eller mindre vaklende, er der ogsaa for mig — selv om jeg mener, der skal være den størst mulige Ro om Banken, og selv om jeg aldeles ikke kan være enig med det ærede Medlem Hr. Stauning i, at Begivenhederne omkring Privatbanken regner sig til at indtage den centrale Stilling i denne Debat — Grund